

Olvadt időben

Olvadt időben cuppog a csizmám,
sárként szárad rajta az emlék.-
Mennyi amóba, vírus és giliszta
hemzseg a lábam alatt!
Fortyog az élet, pöfög a pillanat,
csámcsog, szürcsöl, légzik és ürít...
Ide jutottunk és ezt szereted?
Károg a Tudás, vonyít az Öntudat,
taposod, topogod céltalan utad,
s közben félsz, hogy mindezt elveszíted,
mert rád mosolyogtak és süt a nap;
szűkölsz és lázadsz, ölsz és nemzel utódot,
közben már készülsz az örök Sötétbe.
Tudod-e mit írnak majd a szemfedődre?
„Egyek vagyunk mi mind a Teremtőkben.”